

Συνών. παροιμ. τῶν ἀρνιῶν οἱ βερβελιῆς μετὰ τὸ φεγγάρι ξεραίνονται) Ἀνάφ. Συνών. ἀναδοσιὰ 1 γ.

3) Δρόσος πρωινή Κρήτ. Τήν. κ. ἀ. : Μετὰ τὴν ἀνάδοσιν ἐγένετο ὁ κόσμος γδυμνοχολοῦν Κρήτ. 4) Ἐλαχίστη ποσότης ὕδατος Κρήτ. : Τὸ σταμνὶ δὲν ἔχει ἀνάδοσι (οὐδὲ σταγόνα). || Φρ. Δὲν ἔχω ἀνάδοσι ἔς τὰ χεῖλη (εἶμαι ἀπορώτατος). Συνών. φρ. δὲν ἔχω δροσιά, δὲν ἔχω σάλιο ἔς τὰ χεῖλη. 5) Ἀνύψωσις τῆς ἐπιφανείας ἀναβλύζοντος ὕδατος Λεξ. Δημητρ. : Εἶχε μεγάλη ἀνάδοσι τὸ πηγάδι μας τοῦτο τὸ χρόνον.

ἀναδοσιὰ ἡ, Κρήτ. Πελοπ. (Δημητσάν. Λάστ.) Ρόδ. κ. ἀ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναδοσιὰ Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ. ἀ.) ἀναδοσιὰ Θράκ. (Αἰν.) κ. ἀ. ἀνεδοσιὰ Θράκ. Μῆλ. Πάρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεδοσιὰ Ἀστυπ. Θήρ. Α. Κρήτ. ἀνεδοσιὰ Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀνάδοσι, παρ' ὃ καὶ ἀνέδοσι.

1) Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόμενη ὑγρασία Ἀστυπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μῆλ. Ρόδ. — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : Ἀνεδοσιὰ τοῦ τοίχου Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδοκον. β) Ἡ ἐκ τῆς ὑγρασίας τοῦ δαπέδου, τῶν τοίχων καὶ ἄλλων πραγμάτων προερχομένη ὁσμὴ Πάρ. κ. ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀναδοσιὰ τοῦ βόθρου - τοῦ βούρκου - τοῦ ὑπογείου Λεξ. Δημητρ. Νοτισμένα τ' ἀσπρόρρουχα κ' ἔχουν ἀναδοσιὰ αὐτόθι. γ) Ἀτμὶς τοῦ ἐδάφους Θήρ. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάδοσι 2 β.

2) Ἀδημονία, στενοχωρία (διὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἰδ. τὸ συνών. ἀνάδομα 3) Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ. ἀ.) Πελοπ. (Δημητσάν. Λάστ.) : Ἀνοιξε τοὺς πόρτες, γιατί μ' ἔρχεται ἀναδοσιὰ Δημητσάν. || Παροιμ. Ἡ ἀναδουλιὰ τοῦ δουλευτῆ ἀναδοσιὰ τοῦ κάνει (ἐπὶ τοῦ ἀέργου, ὅστις στενοχωρεῖται) Ἰόνιοι Νῆσ.

ἀναδοσιάζω ἀμάρτ. ἀνεδοσιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ. Γεμίζω ἀπὸ μούχλαν, εὐρωτιῶ (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὑγρασία γεννᾷ μούχλαν) Θήρ. Συνών. μούχλαζω.

ἀναδοσιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεδοσιάρικος Θήρ. Ἐκ τοῦ οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1741.

Ἡ ἔχων ἢ ἀναδιδὼν ὑγρασίαν. Συνών. ἀναδοσερός, νοτερός, ὑγρός. **ἀναδοσιῶ**, ἐτυπώθη ὡς συνών. τοῦ ἀζουδιῶ, ἀλλ' ἀνύπαρκτον. **ἀναδοσόβρασι** ἡ, ἀμάρτ. ἀνεδοσόβρασι Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. Ἐκ τῶν οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ βράσι.

Νοτερά κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, καθ' ἣν ἡ ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τῆς γῆς ἀτμὶς καταπίπτει οἶονεὶ βράζουσα εἰς τὴν γῆν ὡς λεπτὴ βροχὴ καὶ ὑγραίνει τὴν ἐπιφανείαν τῆς. Συνών. ἀναδοσόβροχη.

ἀναδοσόβροχη ἡ, ἀμάρτ. ἀνεδοσόβροχη Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 360 Ἐκ τῶν οὗς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ βροχή. Ἀναδοσόβρασι, ὁ ἰδ.

ἀναδόστημα τό, ἀμάρτ. ἀνεόστημα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδοτῶ, παρ' ὃ καὶ ἀνεοτίζω, ὅθεν τὸ ἀνεόστημα. Ὑγρασία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδοκον.

ἀναδότης ὁ, Καπ. ἀναδότ'ς Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀνιδοτ'ς Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδίνω. Τὸ ἀνιδοτ'ς ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεδοτῆς.

Γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἀπὸ ράβδον μακρὰν ἀπολήγουσαν εἰς δύο ἢ τρεῖς χηλάς, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀναρρίπτουν τοὺς θερισθέντας στάχους ἢ τὰ ἄχυρα εἰς τὴν ἄμαξαν πρὸς μεταφορὰν εἴτε τοὺς στάχους εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη τῆς θημωνιᾶς Συνών. ἀναδοτῆς.

ἀναδοτῆς τό, Καπ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀναδοτῆς.

Ἀναδοτῆς, ὁ ἰδ.

ἀναδοτῶ Χίος (Βολισσ.) ἀναδοτῶ Χίος (Ἀβγών.) ἀναδοτῶ Χίος (Καρδάμ. Νένητ.) ἀνεδοτῶ Ἰων. (Κρήν.) ἀνεδοτίζω Χίος ἀνεοτίζω Χίος ἔνεδοτῶ Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀναδίνω καὶ νοτῶ παρὰ τὸ νοτίζω. Ἰδ. Κ' Ἀμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 101. Κατὰ Γ' Χατζιδ. ἐκ τοῦ οὗς. ἀναδοτός. Ἰδ. Ἀθηναῖν 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 113. Τὸ ἀνεδοτῶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνεδοτῆς.

1) Ἀναδιδὼ ὑγρασίαν Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Ἀβγών. Βολισσ. Καρδάμ. Νένητ. κ. ἀ.) : Ἀναοτεῖ ὁ τοίχος Καρδάμ. Νένητ. Ἀνεδοτῆ ἢ στάμνα Κρήν. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω, ἀναξερνῶ.

2) Ὑγραίνομαι Ἰων. (Κρήν.) Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.) : Τὰ σπέρτα ἠνεδοτήσανε καὶ δὲν ἄφτιυνε Κρήν. Μὴν ἀφίνης δὲ τῇ νύχτῃ τὰ σῦκα, γιατί ἀναοτεῖν Καρδάμ. Σὲ τόσα νερά ἔν' μποροῦν νὰ μὴ ἀναοτήσουν τὰ ποάρια μας αὐτόθι. Συνών. ἀναδίνω Β 5, ἀναδοκιάζω, ἀναρρίχνω.

ἀναδόχι τό, Πάτμ. ἀναδόχιν Κύπρ. ἀνεδόχι Θήρ.

Ἐκ τοῦ λογίου ρ. ἀναδέχομαι εὐχρήστου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναδεχομένου ἐκ τῆς κολυμβήθρας τοῦ βαπτίσματος τὸ βαπτιζόμενον βρέφος. Πβ. καὶ ἀναδεχτός.

1) Τὸ λευκὸν παννίον, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνάδοχος κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος φέρει ἐξηρητημένον ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἠπλωμένον ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτιζόμενον βρέφος. Τὸ ὕφασμα τοῦτο ὁ ἀνάδοχος προσφέρει εἰς τὴν μητέρα τοῦ βαπτιζομένου ὡς δῶρον ἐνθ' ἂν. : Ἐβαλεν τοῦ μωροῦ μου ὁ τατᾶς ἓνα ἀναδόχιν ὁμορφον (τατᾶς = ἀνάδοχος) Κύπρ. Συνών. ἀναβόλαιο, ἀναβόλι 1, δεχτούρι, κρέμασμα, κρεμαστήρι, λαδίκι, φωτίκι. β) Πληθ. ἀναδόδα, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου εἰς τὸν ἀναδεχτὸν διδόμενα δῶρα κυρίως μὲν ἐνδύματα, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλα Κύπρ. Συνών. βαπτιστικά (ἰδ. βαπτιστικός). 2) Παννίον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν πλύσιν τῶν ἀσπρόρρουχων διὰ μπουγάδας ἀπλώνουν ἐπ' αὐτῶν τοποθετημένων ἐντὸς κοφίνου καὶ ἐπ' αὐτοῦ θέτουν στάκτην, ἡ ὁποία διηθεῖται διὰ βραστοῦ ὕδατος εἰς τὰ ὑποκείμενα ροῦχα Θήρ. Συνών. ἀθητερός 2, ἀθομαντήλα, ἀθόπαννο 1, μπουγαδόπαννο, σταχτοπάνα, σταχτόπαννο.

ἀνάδοχος ὁ, λόγ. κοιν. Θηλ. ἀνάδοχη Ἡπ. (Παραμυθ.)

Τὸ μεταγν. οὗς. ἀνάδοχος = ὁ ὑποδεχόμενός τινα, ἐγγυητής.

Ὁ κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος ἀναδεχόμενος ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον : ἄσμ.



Χτένι μου, χτενάκι μου, διάβα ποῦθε διαβαίνεις
καὶ τρίχα μὴ μοῦ κόψῃς μιά, τὴν ἔχω ἀγορασμένη
μέσ' ἀπὸ τὸν ἀνάδοχο καὶ τὴν ἀνάδοχή μου
(γαμβλίου κατὰ τὸ κτένισμα τῆς νύμφης) Παραμυθ. Ἡ
σημ. καὶ μεταγν. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ. Συνών.
ἀνδροχτός 2, δεξάμενος (ιδ. δέχομαι), νοννός.

ἀνδροκοντεύω ἀμάρτ. ἀνδροκοδεύω Α.Κρήτ.
ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δρᾶκοντεύω.
Γίνομαι δράκων, ἀποκτῶ δύναμιν ἀκαταμάχητον:

Ἄρ. Οφίς ἐνεδρακόδεψε καὶ τρώει τὰ παλληκάρια
(πβ. Ἄρ. ἐκδρακοντοῦμαι = μεταβάλλομαι εἰς δράκοντα,
ἐν Ἀποχλ. Χοηφ. 549 «ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ | κτενῶ νιν,
ὡς τὸ νύκτιον ἐννέπει τόδε»). Συνών. δρᾶκοντεύω.

ἀνάδραμα τό, Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) ἀνάδρεμα Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ἀνὰ δρᾶμα ἄορ. τοῦ ρ. ἀνατρέχω.

1) Ἀναδρομή, παλινδρομήσις διὰ τοῦ στόματος καὶ
τῆς ρινὸς τοῦ ἐν τῷ στομάχῳ ὑγροῦ ἔνεκα βηχὸς ἢ λυγρὸς
ἐνθ' ἀν. 2) Ἐξάνθημα τοῦ δέρματος προκαλούμενον
ἐκ τοῦ δῆγματος μικροῦ ζωυφίου ἐνθ' ἀν.: «Ἐνα μαρὸ
ἐγλειψένε τὸ κωπέλλι κ' ἔβγαλεν ἀνάδραμα Ρέθυμν.

ἀναδράχτιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδράχτιαστος Στερε-
ελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀδράχτιαστός
< ἀδράχτιάζω. Τὸ ἀδράχτιαστος ἄνευ συνθέ-
σεως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρήματος, διότι τὸ ἀρκτικὸν α
ἐνομίσθη ὡς στερητικὸν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.
Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς εἰς ἄτρακτον, ἐπὶ νήματος: «Ὅσον
γνέμα ἔγνισα τώρα γιὰ τό 'χον ἀδράχτιαγον.

ἀνάδραχτο τό, Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ. κ.ά.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀδράχτι.

Μεγάλη ἄτρακτος, διὰ τῆς ὁποίας κλώθουν τὴν κάννα-
βιν πρὸς κατασκευὴν λεπτῶν σχοινίων.

ἀνάδραχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδραχτους Μακεδ. ἀδραος
Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀδραχτός < ἀδρά-
χνω. Ὁ τύπ. ἀδραχτους ἐκ τοῦ *ἀδραχτός ἄνευ
συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α νομισθέντος στερητικοῦ διὰ
τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἀδραος
ἐκ τοῦ ἀμαρτ. τύπ. ἀδραγος κατ' ἀποβολὴν τοῦ γ
μεταξὺ δύο φωνηέντων.

1) Ἐπὶ τῶν σιτηρῶν, ὁ μὴ ἀποξηρανθεὶς ὑπὸ τῆς
ἡλιακῆς θερμότητος πρὸ τῆς καρποφορίας, ὁ χλωρὸς ἔτι
Μακεδ.: «Ἀδραχτα εἶνι τὰ σ'τάρια. 2) Ὁ μὴ ὑποστάς
τὴν ἀναγκαίαν πύρωσιν, ὁ μὴ πυρωθεὶς, ἐπὶ φούρνου
Πόντ. (Σάντ.): Τὸ φουρνὶν ἀκόμαν ἀδραον ἔν'.

ἀναδριμιάζω ἀμάρτ. ἀναδριμιάζον Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἄρτοτ. Εὐρυταν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δριμιάζω.

1) Αἰμωδιῶ ἔνεκα ποτοῦ ὀξέος τὴν γεῦσιν Στερελλ.
(Ἄρτοτ. Εὐρυταν.): «Ἀμα πῆς λιμουνάδα, ἀναδριμιάζουν τὰ
δόντια. Συνών. μουδιάζω. 2) Αἰσθάνομαι ἐρεθισμὸν
ὑπὸ φαγητοῦ ἔχοντος δριμεῖαν γεῦσιν Στερελλ. (Αἰτωλ.):
«Ἐφαγα πιπέρ' κὶ μ' ἀναδριμιάσει οὐ λιμός -ον- μ' 3)
Μετβ. προξενῶ ἐρεθισμὸν, ἐπὶ φαγητοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Μ' ἀναδριμιάζ' 'ς τοῦ λιμό, ἅμα τρώον φαεῖ μὶ κόκκ'νον-
πίπρον.

ἀναδριμώνω ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 38
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δριμώνω.

Γίνομαι ἰσχυρότερος, ὀξύτερος, ἐντείνομαι: Τὸν πῆρε
'ς τὴν ἀρχὴν [τὸν βῆχα] ἀνήφιστα, ὅσο ποῦ τοῦ ἀναδριμώνω
ἄξαφνα. Συνών. δυνάμωνω.

ἀνάδρομα ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάδρομος.

Κατ' ἀναδρομὴν εἰς τὰ ὀπίσω ἐνθ' ἀν.: Ἀνάδρομα
πηγαίνοντας βρεθήκαμε 'ς τὸ ἴδιον μέρος Λεξ. Δημητρ.
|| Γνωμ. Τὰ ποτάμια καὶ τὰ χροῖα δὲν πάνε ἀνάδρομα
αὐτόθι.

ἀναδρομαρίς ἐπίθ. Ἀθῆν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδρομή καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άρις.

1) Ὁ πᾶσχω ἐκ συχνῶν ἐρυγῶν Ἀθῆν. Συνών.
ἀναδρομαρίς. 2) Ὁ πορευόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
ὁ τρέχων ἄνω κάτω Λεξ. Πρω. Δημητρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.
ἐν ἐγγράφῳ Ἀθηνῶν τοῦ 16ου αἰῶνος.

ἀναδρομή ἡ, Χίος ἀνεδρομή Πάρ. Χίος

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναδρομή = πορεία πρὸς τὰ ἄνω,
ἄνοδος.

1) Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀροτριῶντος ζεύγους πρὸς ὠρι-
σμένον μέρος τοῦ ἀγροῦ Πάρ. 2) Ἡ πρόσδεσις σχοι-
νίου εἰς τὸν ζυγὸν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἰσχυροτέρου ἵππου
ἢ βοδὸς διὰ νὰ φέρῃ οὗτος τὸ περισσότερον βάρος Χίος:
Τὸ ἀριστερὸ βοῦδι ἔχει τὴν ἀναδρομή.

ἀναδρομιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάδρομος.

1) Δρόμος στενὸς καὶ ἀνηφορικὸς: Ἀπ' τὸ χωρὶς ὡς
τὸ ἐκκλησιόδακι ἦταν μιὰ ἀναδρομιὰ ἀνάμεσα σὲ βᾶτα. 2)
Πορεία εἰς δρόμον ἀνηφορικόν: Μισῆς ὥρας ἀναδρομιὰ.

ἀναδρομιάρης ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδρομή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρης.

Ὁ πᾶσχω ἐκ συχνῶν ἐρυγῶν. Συνών. ἀναδρο-
μαρίς 1.

ἀναδρομίζω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀνιδρουμίζον
Λέσβ. ἀναδρομῶ ΚΠασαγιάνν. ἐν Νουμῶ 228,4.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. δρομίζω. Τὸ ἀνιδρου-
μίζον ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνεδρομίζω.

1) Ἀμτβ. φέρομαι ταχέως, σπεύδω πρὸς μέρος τι
ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ξέρεις τὴ βρύσι ὅπου φυλάει | τὴ νῆα μαρμαρωμένη
καὶ κάθε νύχτα ἀναδρομαίει | μὲ τ' αἶτι ὁ καβαλλάρης;

β) Περιφέρομαι ἐλευθέρως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Στερελλ.
(Μεσολόγγ.): Ἀναδρομίζει τὸ ψάρι (ἐπὶ τῶν ἰχθύων, οἱ
ὅποιοι δὲν ἔχουν εἰσέλθει εἰς τὰς πῆρες, ἀλλὰ περιφέ-
ρονται ἐντὸς τοῦ βιβαιοῦ). 2) Μετβ. περιτρέχω
τι, ἐπὶ ἐντόμου Λέσβ.: Τί μ' ἀνιδρόμει; (τί ζωύφιον
περιέτρεξε τὸ σῶμά μου;) Συνών. ἀνατρέχω.

ἀνάδρομος ὁ, Πάτμ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνήδρομο
τό, Ἡπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάδρομος = ὁ πρὸς τὰ ἄνω τρέ-
χων. Ἡ λ. καὶ ὡς οὐσ. ἤδη μεσν. = ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορὰ.

1) Ὁδὸς ἀνηφορικὴ Πάτμ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Καὶ παίρνει τὸν ἀνάδρομο 'ς τῆς μάννας τῆς καὶ πάει,
βρίσκει τὴν πόρτα σφαλιχτὴ καὶ σφιχτοπαρρωμένη

Πάτμ. 2) Τὸ ἄνω μέρος τοῦ δρόμου Ἡπ.: Πιάνω τ' ἀνά-
δρομα.

